

Jaroslav Kronberger (*15. 8. 1946)

Jaroslav Kronberger se narodil rok po válce (*15. 8. 1946) do tradiční pražské rodiny ve Vršovicích, kde do svých 22 let žil. Otec pracoval v reklamní agentuře a matka byla v domácnosti.

Dětství prožil též v této městské části a nastoupil zde do základní školy, kde ho velmi nadchly technické předměty, a našel si zde také spoustu přátel, se kterými zůstal v kontaktu až do pozdních let. Poté nastoupil na střední školu se silnoproudým zaměřením v ulici Na Příkopěch, kde v roce 1965 úspěšně maturoval.

Po studii nastoupil povinnou vojenskou službu, kde na pozici radisty strávil 2 roky. Díky zápalu učit se nové věci si na vojně od kamarádů osvojil spoustu znalostí o televizní technice, kterých využil později v práci.

Po studii a absolvování vojenské služby nastoupil do svého prvního zaměstnání, do tehdy vcelku nového PRŮMSTAVu. Jako projektant zde příliš dlouho nevydržel a nastoupil do Československé televize, kde zůstal celou svoji zbývající pracovní kariéru, necelých 42 let.

V euforických šedesátých letech, kdy byl ve vzduchu znát nádech svobody, se v práci rozkoukával a získal všemožná oprávnění a prověrky (promítačský kurz, oprávnění práce s elektrickými zařízeními, ...) a též si užíval života, například se seznámil se svou budoucí manželkou Blankou.

V tomto období, kdy se zdálo, že se nic nemůže stát, ho v roce 1968 čekala první velká zkouška. Okupace vojsky Varšavské smlouvy byla obrovskou pracovní zkušeností, protože přesuny vozů s vysílací technikou a nahrazování rušených frekvencí novými byly vskutku adrenalinovými zážitky. Ale rok 1968 byl především psychickým šokem, kdy se mu názory na různé fragmenty života, skupiny lidí a národy zcela změnily.

Po strastiplném roce 1968 a velmi krušných časech, které následovaly, se v roce 1970 oženil a v letech 1972 a 1975 se mu narodily dvě dcery, Hana a Helena. Při výchově dcer (mateřské dovolené manželky) rodina Kronbergerů přišla o jeden příjem, a tak si musel pan Kronberger najít ještě jeden, začal dělat učitele v autoškole.

Působení v autoškole se mu nakonec vyplatilo nejen po finanční stránce, protože zanedlouho začal v televizi jezdit větším přenosovým vozem, na který měl již udělané řidičské oprávnění právě z autoškoly.

Sametovou revoluci prožil pracovně, avšak vzpomíná na ni s úsměvem a nadšením, především na pospolitost lidí, plné Václavské náměstí a skvělou náladu ve společnosti.

Po konci socialistické éry přišla změna též do vedení televize, kde se konečně docenila práce pana Kronbergera, která do tehdejší doby byla finančně velmi podhodnocená.

Koncem jeho pracovních let se mu narodili dva vnuci a jedna vnučka a v roce 2010 svou dlouhou pracovní kariéru ukončil. Důchod byl pro něj zpočátku nepřírozený, ale zvykl si. V současné době si se svojí manželkou a dětmi užívá života a stále občas navštěvuje kamarády z televize. Na budoucnost se těší a doufá v lepší než „covidové časy“.

Michal Skořepa, Praha 8. 5. 2021